Befolkningsframskrivinger 2014-2100: Hovedresultater

Marianne Tønnessen, Astri Syse og Kjersti Norgård Aase

De siste tiårene har Norge hatt en høy befolkningsvekst sammenlignet med resten av Europa. I befolkningsframskrivingenes mellomalternativ vil folketallet i Norge fortsette å vokse relativt raskt, men ikke like raskt som de siste årene. Veksten vil særlig være høy i og rundt de store byene. Aldringen av befolkningen fortsetter, og i 2060 vil hver femte innbygger være 70 år eller mer, ifølge mellomalternativet.

Mellomalternativet (MMMM[1]) er befolkningsframskrivingenes hovedalternativ, og utgjør den midterste linjen i figur 1. Dette alternativet forutsetter en middels utvikling i både fruktbarhet, levealder og innvandring. I mellomalternativet vil befolkningen i Norge vokse med mer enn 50 000 årlig til og med år 2025. 50 000 personer tilsvarer omtrent dagens befolkning i Bodø kommune. Etter 2025 blir veksten noe lavere, men det er fortsatt befolkningsvekst hvert år fram til neste århundreskifte, og folketallet passerer 6 millioner i 2031 og 7 millioner i 2065.

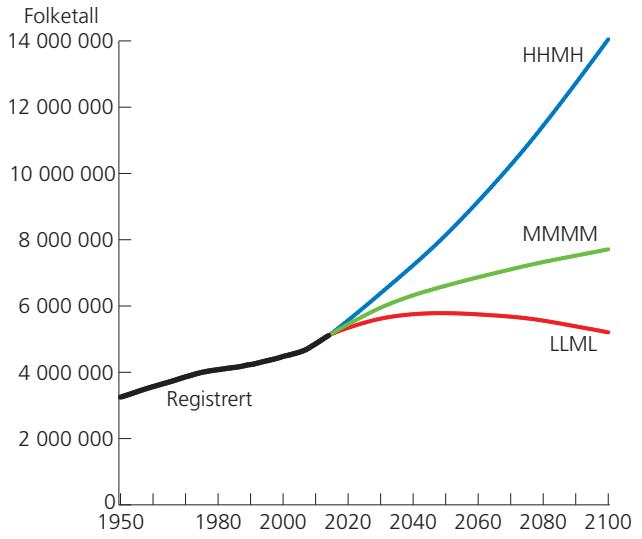
I høyalternativet (HHMH, det vil si høy fruktbarhet, høy levealder, middels innenlandsk flytting og høy innvandring) blir befolkningsveksten langt høyere – over 70 000 de første årene. Deretter øker veksten gjennom framskrivingsperioden, og ifølge dette alternativet passerer den norske befolkningen 8 millioner i 2048 og 10 millioner i 2067. I lavalternativet (LLML) fortsetter folketallet i Norge å øke noen år til, men fra 2050 blir vi færre innbyggere, og folketallet når dermed ikke 6 millioner innbyggere i dette hundreåret. Tabell 1 viser framskrevet folketall for Norge i mellom-, høy- og lavalternativene for hvert tiår fra 2020 til 2100. Siden tallene er mer usikre jo lenger fram i tid vi ser, øker også forskjellen mellom høy- og lavalternativet.

Tabell 1. **Folketall i millioner. Registrert 1.1. 2014 og framskrevet til 2100 i tre alternativer**

	Middels nasjonal vekst (Alternativ MMMM)	Lav nasjonal vekst (Alternativ LLML)	Høy nasjonal vekst (Alternativ HHMH)
2014	5,1	5,1	5,1
2020	5,5	5,3	5,6
2030	5,9	5,6	6,4
2040	6,3	5,8	7,2
2050	6,6	5,8	8,1
2060	6,9	5,7	9,2
2070	7,1	5,7	10,3
2080	7,3	5,6	11,4
2090	7,5	5,4	12,7
2100	7,7	5,2	14,0

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Figur 1. **Folketall per 1.1. Registrert og framskrevet i tre alternativer**

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

[1] Hvert alternativ beskrives ved fire bokstaver i følgende rekkefølge: fruktbarhet, levealder, innenlandsk flytting og innvandring. M = middels, L = lav, H = høy, K = konstant og 0 = null. Forklaring av de ulike alternativene finnes i egen tekstboks.

Marianne Tønnessen er leder for befolkningsframskrivingene og seniorrådgiver ved Gruppe for offentlig økonomi og befolkningsmodeller (mto@ssb.no)

Astri Syse er forsker ved Gruppe for offentlig økonomi og befolkningsmodeller (sya@ssb.no)

Kjersti Norgård Aase er tidligere rådgiver ved Gruppe for offentlig økonomi og befolkningsmodeller

Hva betyr H-M-L-forkortelsene?

Resultatene av en befolkningsframskriving avhenger i stor grad av hvilke forutsetninger som brukes. Siden forutsetningene er usikre, lages det flere alternative befolkningsframskrivinger med ulike kombinasjoner av forutsetninger. De beskrives ved fire bokstaver i denne rekkefølgen:

- fruktbarhet
- levealder
- innenlandsk flytting
- innvandring

Dermed beskriver for eksempel alternativet HHMH en befolkningsutvikling med høy fruktbarhet, høy levealder, middels innenlandsk flytting og høy innvandring, mens alternativet LHML (høy aldring) beskriver en befolkningsutvikling med lav fruktbarhet, høy levealder, middels innenlandsk flytting og lav innvandring.

For fruktbarhet, levealder og innvandring lager vi høy-, mellom- og lavalternativer, mens vi ikke lager høy- og lavalternativer for innenlandsk flytting. Vi lager også alternativer med konstant levealder (MKMM) og konstant innvandring (MMMK), og alternativer uten flytting (MM00) og med null nettoinnvandring (MMM0).

MMMM-alternativet bruker mellomnivået for hver av komponentene. Dette er befolkningsframskrivingenes hovedalternativ og det vi regner som mest sannsynlig. Det er lite trolig at både fruktbarheten, levealderen og innvandringen vil holde seg høy (eller lav) gjennom hele perioden, men HHMH- og LLML-alternativene forteller likevel noe om usikkerheten i framskrivingene og hvordan forutsetningene påvirker resultatene.

Metodene og modellene

Metodene og modellene som brukes for å beregne framtidig folkemengde i Norge, er dokumentert i notatet *Befolkningsframskrivingene - Dokumentasjon av modellene BEFINN og BEFREG* (Aase, Tønnessen og Syse 2014). Notatet kan lastes ned fra befolkningsframskrivingenes hjemmesider på www.ssb.no/folkfram

Høyere vekst enn i EU

De siste tiårene har befolkningsveksten i Norge vært høy. Figur 2 viser årlig prosentvis vekst i folketallet. For Norge var veksten særlig sterk i 2008, 2011 og 2012. Da økte folketallet med over 1,3 prosent årlig. I 2013 var veksten noe lavere – 1,1 prosent – men fortsatt betydelig høyere enn i perioden før 2007 da den årlige veksten lå godt under 1 prosent. Den høye veksten de senere årene henger sammen med høy innvandring, ikke minst fra de østeuropeiske landene som ble EU-medlemmer i 2004 og 2007 – les mer om dette i artikkelen om innvandringsframskrivingene (Tønnessen, Cappelen og Skjerpen 2014).

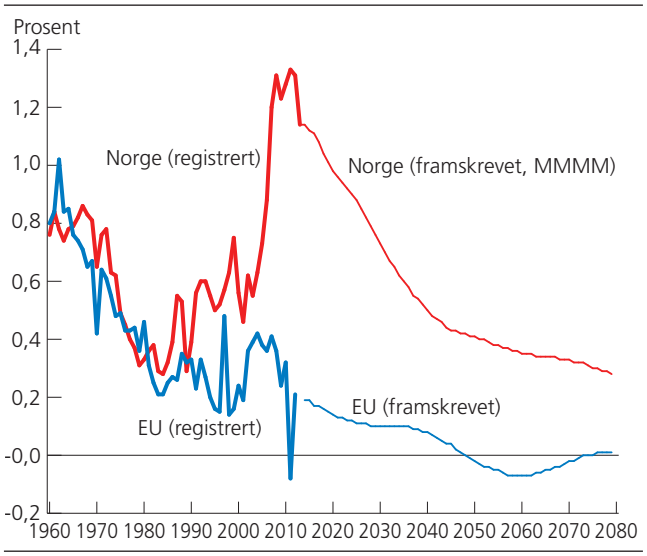
I de 28 landene som i dag utgjør EU, har befolkningsveksten de siste tiårene vært langt lavere (figur 2). Siden 1980 har den årlige veksten vært på under 0,5 prosent. EUs statistikkbyrå, Eurostat, publiserte tidligere i år nye befolkningsframskrivinger, og i deres hovedalternativ stopper den samlede befolkningsveksten i de 28 medlemslandene etter hvert opp, og i en periode etter 2050 blir det nedgang i folketallet (Eurostat 2014 a).

Mange europeiske land har allerede opplevd nedgang i folketallet. Både Litauen, Latvia, Bulgaria, Tyskland, Romania, Hellas, Ungarn, Estland, Kroatia og Portugal hadde lavere folketall i 2013 enn i 2010 (Eurostat 2014b).

I Norge antar vi imidlertid at befolkningen vil fortsette å vokse hele dette hundreåret. Det henger sammen med de forutsetningene vi har lagt til grunn om utviklingen i barnetall per kvinne (fruktbarhet), levealder (dødelighet) og nettoinnvandring (innvandring minus utvandring). Det er disse tre komponentene som bestemmer folketallsutviklingen i et land. I mellomalternativet har vi antatt at fruktbarheten på lang sikt vil ligge på rundt 1,8 barn per kvinne, at levealderen vil fortsette å øke – sterkere blant menn enn blant kvinner – og at nettoinnvandringen vil være relativt høy, særlig i første del av framskrivingsperioden. Disse forutsetningene er grundigere omtalt i egne artikler (Aase og Kaldager 2014, Syse og Pham 2014 og Tønnessen, Cappelen og Skjerpen 2014).

Både positiv nettoinnvandring og økende levealder bidrar til at folketallet vokser. Når det gjelder fruktbarhet, vil ikke 1,8 barn per kvinne isolert sett være tilstrekkelig til å opprettholde folketallet på lang sikt. Men fordi Norge har relativt store kvinnekull i fruktbar alder, delvis på grunn av innvandring, vil det fortsatt fødes flere enn det dør hvert år i hele framskrivingsperioden ifølge mellomalternativet. Dersom Norge hypotetisk sett skulle isolere seg fra resten av verden og flytting ikke lenger forekom (MM00-alternativet), ville likevel folketallet vokse fram til midten av 2030-årene fordi antall fødte er høyere enn antall døde.

Figur 2. **Årlig prosentvis befolkningsvekst i Norge og EU. Registrert og framskrevet til 2080**

Kilde: Statistisk sentralbyrå og Eurostat.

Høyest vekst rundt storbyene

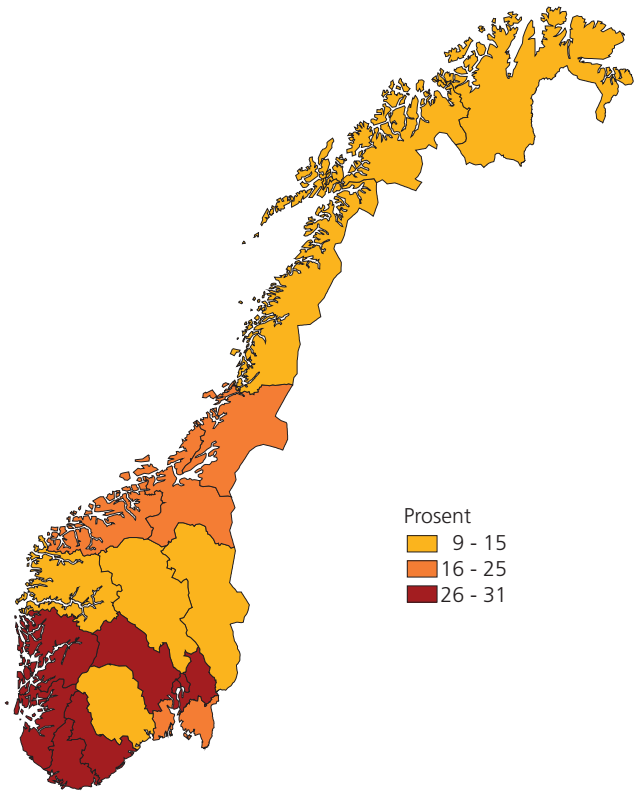
Vi framskriver befolkningen i fylker og kommuner til og med år 2040. I denne perioden vil befolkningen vokse i alle fylker, ifølge mellomalternativet. Som vist i figur 3, blir befolkningsveksten høyest i og rundt Oslo og på Sør- og Vestlandet. Akershus, Oslo og Rogaland får den høyeste veksten, mens den blir lavest i Sogn og Fjordane. Det gjelder også i høyalternativet (HHMH). I lavalternativet (LLML) er det to fylker som får litt lavere folketall i 2040 enn i dag. Det er Sogn og Fjordane og Finnmark.

Tabell 2 viser framskrevet folketall for fylkene i mellom-, høy- og lavalternativene. Gjennom hele framskrivingsperioden er Oslo Norges mest folkerike fylke, etterfulgt av Akershus, Hordaland og Rogaland. Det gjelder i alle de tre alternativene.

I framskrivingene av befolkningen på fylkes- og kommunenivå forutsetter vi at de siste fem års regionale mønstre for fruktbarhet, flytting og dødelighet vil fortsette. Det betyr at vi ikke har tatt hensyn til nedleggelse eller oppstart av nye arbeidsplasser, ny vei- og togutbygging, boligbygging etc., med mindre dette allerede har rukket å påvirke flytteratene. I dokumentasjonsnotatet om befolkningsframskrivingene (Aase, Tønnessen og Syse 2014) er det grundigere forklart hvordan de regionale framskrivingene gjøres.

I mellomalternativet blir det omtrent uendret folketall (+/- 5 prosent endring fra 2014 til 2040) i 75 av landets 428 kommuner. 294 kommuner får høyere folketall i 2040 enn i dag, mens det blir nedgang i folketallet i 59 kommuner. Hvilke kommuner som ifølge mellomalternativet får vekst og hvilke som får nedgang er vist på kartet i figur 4. I lavalternativet blir det befolkningsnedgang i langt flere kommuner: 135 av kommunene får et lavere folketall på sikt sammenlignet med i dag, mens 202 får et høyere folketall. I høyalternativet er antallet vekstkommuner 391, mens kun 14 kommuner opplever en befolkningsnedgang.

Figur 3. **Befolkningsvekst i fylkene. Prosentvis endring fra 2014 til 2040 (MMMM)**

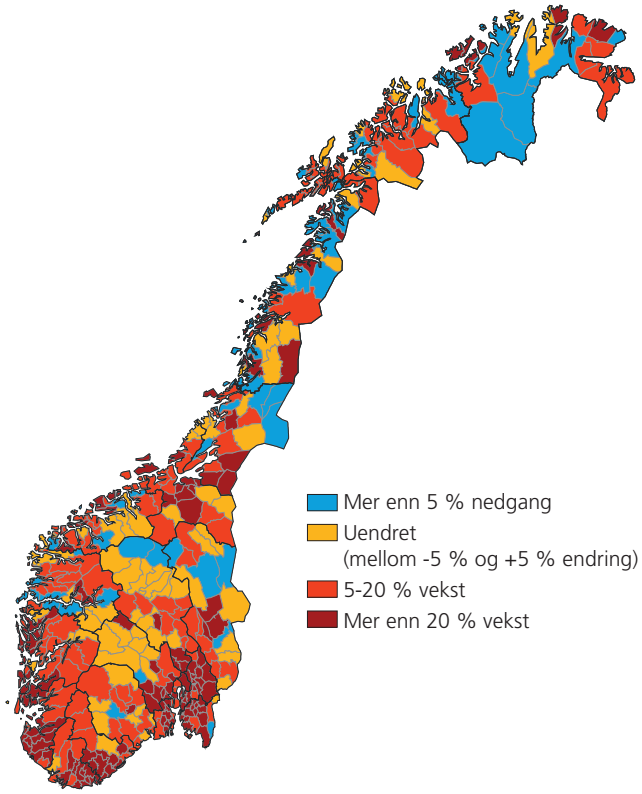
Kilde: Statistisk sentralbyrå. Kartgrunnlag: Statens kartverk.

Tabell 2. **Folketall etter fylke, framskrevet i tre alternativer (MMMM, HHMH og LLML) og avrundet til nærmeste tusen**

		Middels nasjonal vekst (MMMM)			Lav nasjonal vekst (LLML)			Høy nasjonal vekst (HHMH)		
	2014	2020	2030	2040	2020	2030	2040	2020	2030	2040
Østfold	285 000	304 000	333 000	357 000	298 000	316 000	326 000	309 000	356 000	404 000
Akershus	576 000	624 000	697 000	753 000	613 000	659 000	686 000	637 000	748 000	859 000
Oslo	634 000	699 000	776 000	829 000	683 000	733 000	758 000	718 000	838 000	954 000
Hedmark	194 000	200 000	213 000	222 000	197 000	201 000	202 000	204 000	227 000	252 000
Oppland	188 000	193 000	204 000	212 000	190 000	192 000	192 000	197 000	218 000	241 000
Buskerud	272 000	293 000	324 000	348 000	287 000	306 000	316 000	299 000	348 000	398 000
Vestfold	241 000	254 000	277 000	294 000	250 000	262 000	268 000	259 000	296 000	334 000
Telemark	171 000	176 000	185 000	192 000	173 000	175 000	174 000	180 000	198 000	218 000
Aust-Agder	114 000	122 000	135 000	145 000	119 000	128 000	132 000	124 000	145 000	166 000
Vest-Agder	178 000	192 000	213 000	230 000	188 000	201 000	209 000	196 000	228 000	261 000
Rogaland	460 000	499 000	555 000	598 000	488 000	523 000	543 000	511 000	599 000	688 000
Hordaland	505 000	544 000	600 000	645 000	533 000	567 000	587 000	556 000	644 000	736 000
Sogn og Fjordane	109 000	111 000	116 000	119 000	109 000	109 000	108 000	114 000	125 000	138 000
Møre og Romsdal	262 000	275 000	296 000	311 000	270 000	279 000	282 000	281 000	319 000	358 000
Sør-Trøndelag	306 000	325 000	354 000	375 000	319 000	335 000	342 000	332 000	378 000	426 000
Nord-Trøndelag	135 000	141 000	152 000	160 000	139 000	144 000	145 000	144 000	162 000	181 000
Nordland	241 000	249 000	260 000	267 000	244 000	245 000	241 000	254 000	279 000	307 000
Troms Romsa	162 000	169 000	178 000	184 000	166 000	168 000	167 000	173 000	192 000	211 000
Finnmark Finnmárku	75 000	78 000	81 000	83 000	76 000	76 000	75 000	80 000	88 000	97 000

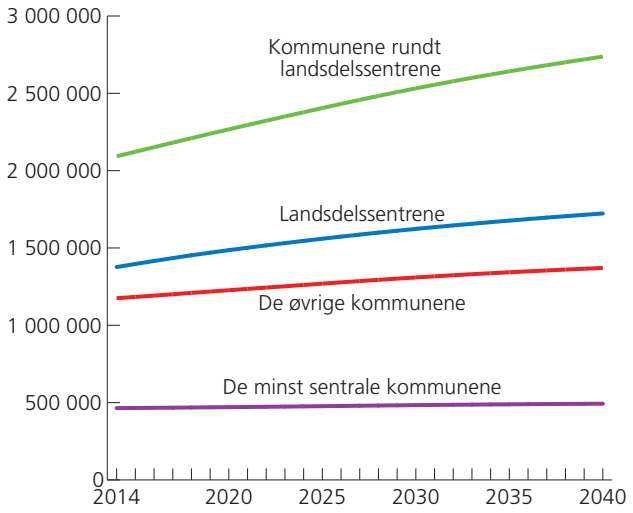
Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Figur 4. **Befolkningsvekst i kommunene, prosentvis endring fra 2014 til 2040 (MMMM)**

Kilde: Statistisk sentralbyrå. Kartgrunnlag: Statens kartverk.

Figur 5. **Framskrevet folketall i ulike typer kommuner. MMMM-alternativet**

Kilde: Statistisk sentralbyrå. Landsdelssentrene og kommunene rundt landsdelssentrene er kommuner med sentralitet 3 i SSBs sentralitetsstandard. De minst sentrale kommunene har sentralitet 0, mens de øvrige kommunene har sentralitet 1 og 2.

Alle kommunene der vi i høy-, lav- og mellomalternativet framskriver en nedgang i folketallet (på mer enn 5 prosent fra 2014 til 2040), er distriktskommuner med et relativt lavt folketall: Engerdal, Rendalen og Folldal på Østlandet, Fedje, Hyllestad, Norddal og Vanylven på Vestlandet, Leka i Trøndelag og Bindal, Beiarn, Tjeldsund, Bø, Dyrøy og Loppa i Nord-Norge.

Alle de seks landsdelssentrene Oslo, Kristiansand, Stavanger, Bergen, Trondheim og Tromsø får vekst i innbyggertallet framover, uansett hvilket alternativ vi ser på.[2] Ifølge mellomalternativet vil Oslo kommune passere 700 000 innbyggere i 2020, Bergen vil passere 300 000 i 2024, og samme år vil Trondheim nå 200 000 innbyggere.

Selv om landsdelssentrene vil vokse, ser veksten ut til å bli enda større i kommunene som ligger rundt disse storbyene. I dag bor omtrent 2,1 millioner i en kommune der reisetiden til nærmeste landsdelssenter er 75 minutter eller mindre (90 minutter for Oslo).[3] I mellomalternativet vokser denne gruppen til drøye 2,7 millioner i 2040 (figur 5). Hele 18 av de 20 kommunene som får høyest prosentvis folketallsvekst i mellomalternativet, er kommuner med relativt kort avstand til en storby. Det er Rennesøy, Hå, Klepp, Gjesdal og Bjerkreim utenfor Stavanger, Meland, Os, Fjell, Austevoll, Askøy og Austrheim utenfor Bergen, Skaun utenfor Trondheim samt Ås, Våler, Hobøl, Ullensaker, Sørum og Hole i nærheten av Oslo.

Kommunegruppen som vokser minst, er de 149 minst sentrale kommunene.[4] Som vist i figur 5 er det i mellomalternativet en lav, men likevel positiv, vekst i folketallet for denne kommunegruppen. Målt i prosent av Norges befolkning vil en stadig lavere andel bo i de minst sentrale kommunene. I dag bor rundt 10 prosent av befolkningen i slike kommuner. I 2040 vil dette bare gjelde 8,5 prosent av befolkningen, ifølge mellomalternativet.

En eldre befolkning

Antall voksne og eldre vil øke mye i løpet av dette hundreåret (figur 6). Særlig vil veksten bli kraftig i gruppen eldre (70 år eller mer). I mellomalternativet vil denne gruppen dobles de neste 30 årene. Dette er en konsekvens av at de store etterkrigskullene blir eldre, samtidig som levealderen øker (se Syse og Pham 2014).

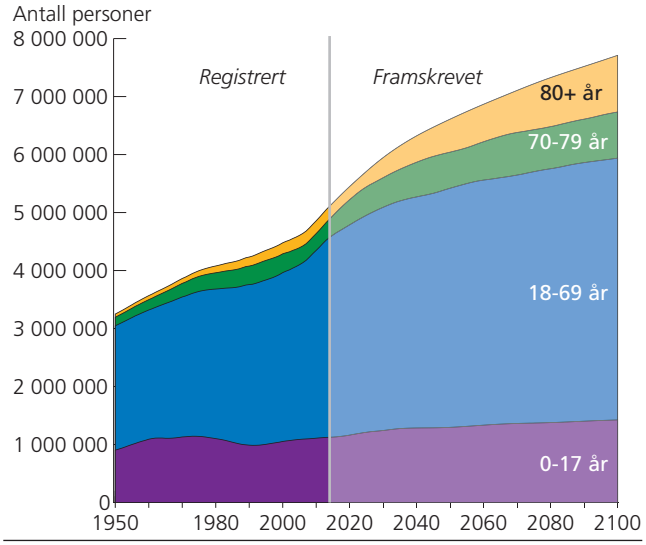
Andelen eldre (70 år eller mer) øker fra knapt 11 prosent av befolkningen i 2014 til 19 prosent i 2060, ifølge mellomalternativet. Det betyr at omtrent hver femte person i Norge i 2060 vil være 70 år eller mer. Også de aller eldste vil utgjøre en stadig større andel av befolkningen. I mellomalternativet øker andelen 80-89-åringer fra 3,4 prosent i 2014 til 7,0 prosent i 2060, altså en dobling. Andelen som er 90 år eller eldre tredobles – fra 0,8 til 2,5 prosent i 2060. Totalt vil dermed personer som er 80 år og eldre utgjøre nesten 10 prosent av befolkningen i 2060, mot drøye 4 prosent i dag.

[2] Bortsett fra i det hypotetiske alternativet MM00 (ingen flytting innenlands eller over landegrensene), der folketallet i Stavanger og Tromsø i 2040 blir lavere enn i 2014.

[3] Her benytter vi det som omtales som «sentralitet 3» i SSBs sentralitetsstandard (se stabas.ssb.no, under «Generelt»).

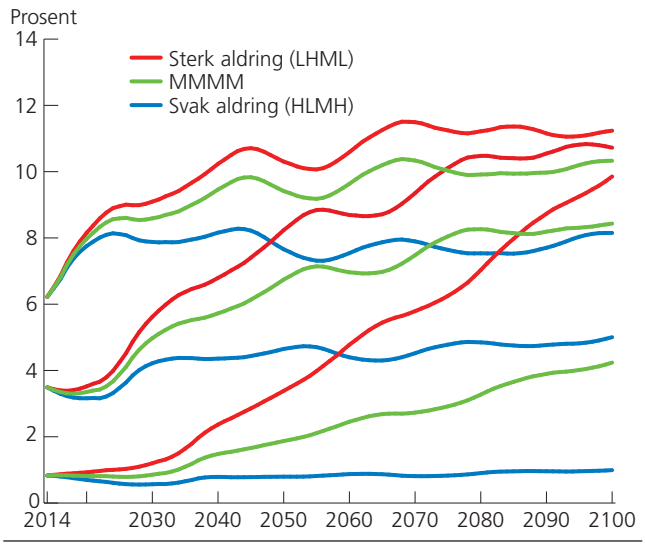
[4] Kommuner med sentralitet 0 i SSBs sentralitetsstandard.

Figur 6. **Folkemengde i fire aldersgrupper, registrert og framskrevet i mellomalternativet (MMMM)**

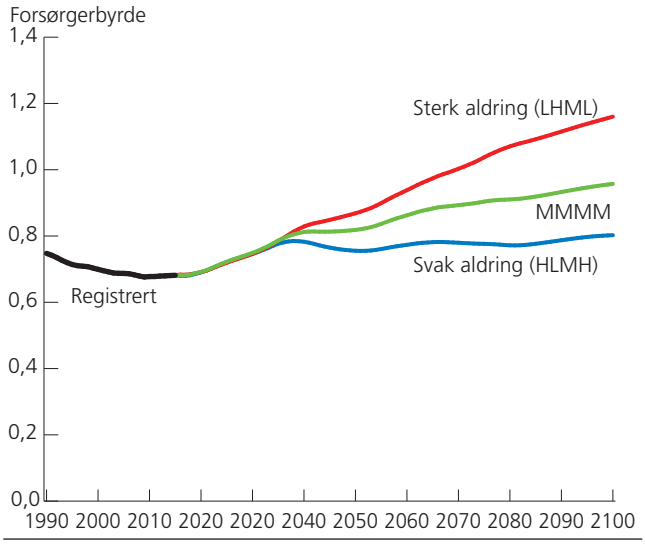
Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Figur 7. **Andelen eldre i ulike aldersgrupper, framskrevet i tre alternativer**

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Figur 8. **Forsørgerbyrde framskrevet i tre alternativer**

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Hvor kraftig aldringen i samfunnet blir, avhenger av levealdersutviklingen framover, men også av utviklingen i fruktbarhet og innvandring. Høy fruktbarhet og høy innvandring bidrar begge til å bremse aldringen. Vi beregner også et alternativ med sterk aldring (LHML) der det er lav fruktbarhet, høy levealder og lav innvandring, og et med svak aldring (HLMH) der det er høy fruktbarhet, lav levealder og høy innvandring. Figur 7 viser hvordan andelen eldre utvikler seg i disse alternativene. Selv i alternativet for svak aldring (HLMH) vil vi få en høyere andel personer 70 år eller eldre – fra knapt 11 prosent i 2014 til nærmere 13 prosent i 2060. I alternativet med sterk aldring blir økningen langt kraftigere – til 24 prosent i 2060 og videre til over 30 prosent i 2100. Særlig vil det være en sterk økning i andelen som er 90 år eller eldre.

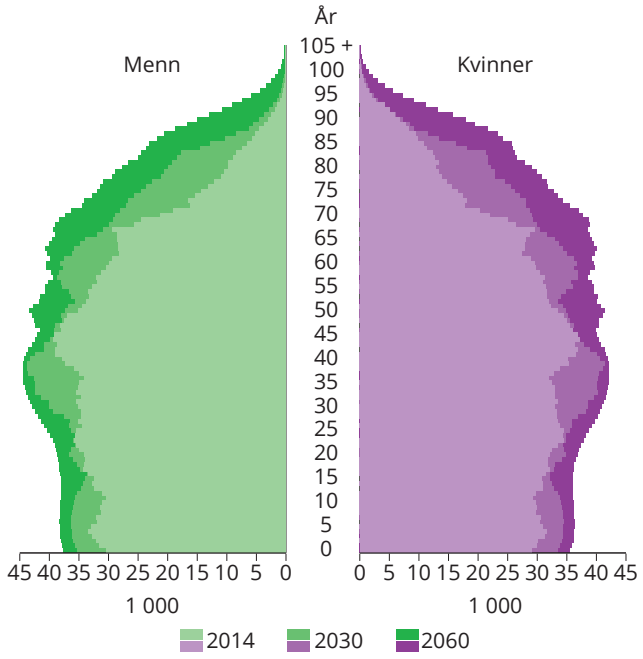
En økning i andelen eldre i befolkningen påvirker den såkalte forsørgerbyrden. Forsørgerbyrden viser forholdet mellom antall personer utenfor og i yrkesaktiv alder, og er ment å gi et anslag på hvor mange yrkespassive som skal forsørges av hver yrkesaktiv person. Her definerer vi forsørgerbyrden som antall personer 0-19 år og 65 år eller eldre, dividert på antall personer 20-64 år. I 2014 er dette tallet 0,7. Det vil si at det er 70 personer i yrkespassiv alder per 100 personer i yrkesaktiv alder. Jo høyere dette tallet er, dess flere yrkespassive må forsørges av hver yrkesaktiv.

I mellomalternativet øker forsørgerbyrden til 0,9 i 2060 (figur 8). Det betyr at det blir 20 personer flere i yrkespassiv alder per 100 personer i yrkesaktiv alder, sammenlignet med i dag. Utover i framskrivingsperioden avhenger forsørgerbyrden i stadig større grad av hvilke forutsetninger vi bruker for fruktbarhet, levealder og innvandring. I alternativet med svak aldring (HMLH) øker også forsørgerbyrden, men etter de to første tiårene holder den seg ganske stabil på under 0,8. I alternativet med sterk aldring blir forsørgerbyrden ekstra høy: Den øker fra 0,9 i 2060 og videre til godt over 1 mot slutten av dette hundreåret.

Figur 9 viser folketallet etter alder og kjønn i 2014, 2030 og 2060 i tre befolkningspyramider. Den innerste viser registrerte tall og de to siste viser framskrevet folketall i mellomalternativet. Vi kan forvente vekst i alle aldersgrupper, men særlig blant de aller eldste. Begrepet «pyramide» blir stadig mer misvisende for Norges del ettersom barnetallene har gått ned og flere lever lenger. Befolkningspyramiden ligner stadig mer på et vanlig hus, eventuelt et stabbur.

I pyramiden for 1.1. 2014 er det 44-åringene som utgjør den største aldersgruppen. Det er 1969-kullet, og 1969-erne har vært befolkningens største kull helt siden de ble født (Brunborg og Tønnessen 2012). Men det vil ikke vare så mye lenger: Ifølge mellomalternativet vil 1969-kullet være størst bare fram til 2018. Da blir det forbigått av 1990-kullet som deretter vil være befolkningens største kull i to tiår.

Figur 9. **Folketall etter alder og kjønn. Registrert 2014 og framskrevet for 2030 og 2060 (MMMM)**

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

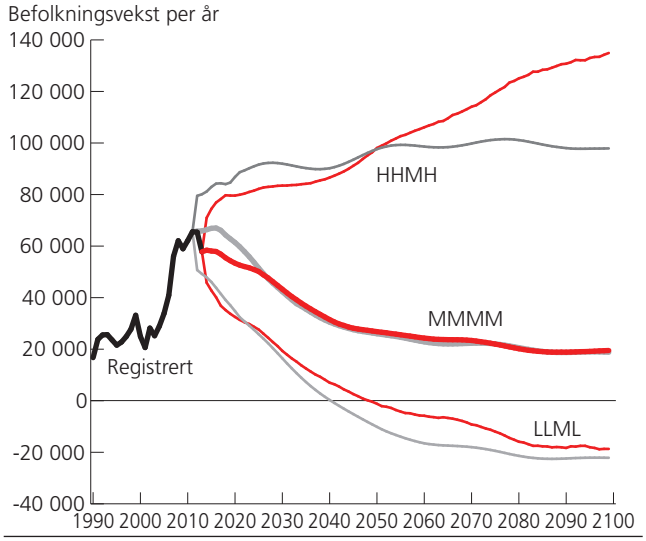
Befolkningspyramidene for 2040 og særlig 2060 er temmelig symmetriske. Heller ikke blant de aller eldste er det noen stor skjevhet i pyramiden for 2060, i motsetning til dagens situasjon i Norge og i mange andre land der det er langt flere eldre kvinner enn eldre menn. At skjevheten blir mindre utover i dette hundreåret henger både sammen med at flere menn enn kvinner innvandrer til Norge og at forskjellene mellom menn og kvinners levealder er forutsatt å bli stadig mindre i framtiden (Syse og Pham 2014).

Flere innvandrere

I forbindelse med befolkningsframskrivingene lages også framskrivinger av antall innvandrere og personer født i Norge med to innvandrerforeldre. I de aller fleste framskrivingsalternativene er det en økning i antall innvandrere som bor i Norge, og tallet på personer født i Norge med to innvandrerforeldre øker også. I mellomalternativet øker tallet på innvandrere som bor i Norge fra drøyt 630 000 i dag til rundt 1,5 millioner i 2060, og holder seg deretter noenlunde stabilt. Antallet personer født i Norge med to innvandrerforeldre øker fra 126 000 i dag til 540 000 i 2060, og fortsetter å stige gjennom hele perioden. I andel av befolkningen vil innvandrerne ifølge mellomalternativet utgjøre drøyt 22 prosent av befolkningen i 2060, mens 8 prosent vil være født i Norge med to innvandrerforeldre.

Hvordan inn- og utvandringen er framskrevet er nærmere beskrevet i artikkelen om innvandringsframskrivingene (Tønnessen, Cappelen og Skjerpen 2014). Der omtales også flere resultater om både inn- og utvandring samt framtidig antall innvandrerne i Norge ifølge ulike alternativer for innvandring.

Figur 10. **Årlig befolkningsvekst, registrert og framskrevet i 2012 (grå linjer) og i 2014 (røde linjer)**

Kilde: Statistisk sentralbyrå.

Litt lavere folketall enn i forrige framskriving

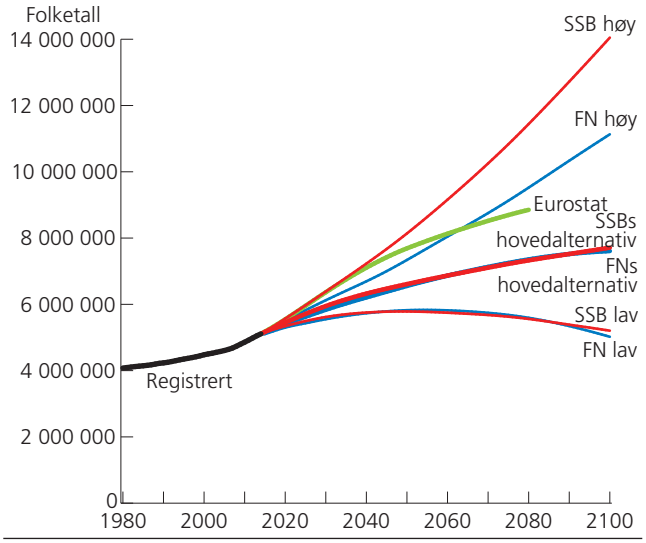
SSBs forrige befolkningsframskriving ble publisert juni 2012. Mellomalternativet fra den gangen anslo et folketall 1. januar 2013 på 5 051 630 og et folketall 1. januar 2014 på 5 117 518. Det registrerte folketallet ble 5 051 275 1. januar 2013 og 5 109 056 1. januar 2014. Avviket var altså på 355 for 2013 og 8462 for 2014. At mellomalternativet framskrev et høyere folketall enn det faktisk ble, skyldes først og fremst at både antall fødte og nettoinnvandringen ble lavere enn framskrevet.

I årets framskriving er det forutsatt en noe lavere fruktbarhet enn i 2012-framskrivingen (Aase og Kaldager 2014). Vi har også forutsatt en lavere innvandring på kort sikt, men en noe høyere innvandring på lang sikt (Tønnessen, Cappelen og Skjerpen 2014). Til sammen gir dette en litt lavere vekst i folketallet på kort sikt sammenlignet med mellomalternativet i 2012-framskrivingen (se figur 10).

Andre framskrivinger

SSB er ikke den eneste institusjonen som framskriver den norske befolkningen. Også FNs befolkningsdivisjon og EUs statistikkbyrå, Eurostat, gjør dette. FN kom med nye tall i fjor (United Nations 2013), og Eurostat publiserte sine nyeste framskrivinger tidligere i år (Eurostat 2014 a). Disse framskrivingene er sammenlignet i figur 11. FNs og våre tall er nesten identiske i både mellom- og lavalternativene, mens vårt høyalternativ ligger en del over høyalternativet til FN. Eurostats nye framskriving for Norge har en høyere befolkningsvekst enn både vårt og FNs mellomalternativ. Den er også klart høyere enn Eurostats forrige framskriving. Dette skyldes først og fremst at Eurostat har oppjustert sine prognoser for nettoinnvandring til Norge på mellomlang sikt.

Figur 11. **Folketall i Norge, registrert og framskrevet av FN (blå linjer), Eurostat (grønn linje) og SSB (røde linjer)**

Kilde: Statistisk sentralbyrå., FN og Eurostat.

Usikre tall

Det er stor usikkerhet knyttet til hvordan folketallet og sammensetningen av befolkningen i Norge vil utvikle seg. At anslagene spriker mellom de ulike alternativene, og at andre institusjoner framskriver høyere eller lavere folketall enn oss, illustrerer hvor mye som avhenger av forutsetningene som ligger til grunn for framskrivingen. Usikkerheten øker jo lenger fram i tid vi går, og tallene blir også ekstra usikre når vi skal framskrive mindre grupper, som folketallet i kommunene etter kjønn og ettårig alder.

Flere tall på ssb.no

Hovedresultatene fra befolkningsframskrivingene er publisert på www.ssb.no/folkfram. Der finnes det også andre artikler som nærmere beskriver fruktbarhets-, dødelighets- og innvandringsforutsetningene, samt en lenke til dokumentasjonsnotatet som beskriver hvordan befolkningsframskrivingene produseres. Ved å bruke SSBs statistikkbank (www.ssb.no/statistikkbanken) er det mulig å hente ut detaljerte tall fra befolkningsframskrivingene, blant annet folketall og befolkningsendringer på ulike geografiske nivåer etter diverse demografiske kjennetegn.

Referanser

Aase, K.N, M. Tønnessen og A. Syse (2014): *Befolkningsframskrivingene - Dokumentasjon av modellene BEFINN og BEFREG*. Notater 2014/23, Statistisk sentralbyrå

Aase, K.N. og R.V. Kaldager (2014): Befolkningsframskrivinger 2014-2100: Fruktbarhet. *Økonomiske analyser* 4/2014.

Brunborg, H. og M. Tønnessen (2012): Befolkningsutviklingen. *Økonomiske analyser* 2/2012.

Tønnessen, M., Å. Cappelen og T. Skjerpen (2014): Befolkningsframskrivinger 2014-2100: Inn- og utvandring. *Økonomiske analyser* 4/2014.

Eurostat (2014a): EUROPOP2013 - Population projections at national level, main scenario (tabell proj_13npms i Eurostats database http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/statistics/search_database, under 'Population')

Eurostat (2014b): Demographic balance and crude rates (tabell demo_gind i Eurostats database http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/statistics/search_database, under 'Population')

Syse, A. og D. Q. Pham (2014): Befolkningsframskrivinger 2014-2100: Dødelighet og levealder. *Økonomiske analyser* 4/2014.

United Nations, Department for Economic and Social Affairs, Population Division (2013): World Population Prospects, The 2012 Revision (http://esa.un.org/unpd/wpp/Excel-Data/population.htm)